

Arrest

nr. 221 363 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S(...)

voornaam : S(...)

geboortedatum : 10.06.1978
geboorteplaats :
nationaliteit : India

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/10/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie St-Truiden op 09/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds 3 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 09/10/2018 door de politie St-Truiden en verklaart dat hij naar België is gekomen alleen en dit om te werken en geld te verdienen, dat hij nu al 3 jaar hier is, hij verklaart ook dat hij nooit ergens een asielaanvraag heeft ingediend en dat er geen problemen zijn om terug te keren naar India

Betrokkene werd gehoord op 09/10/2018 door de politie St-Truiden en verklaart dat geen medische problemen heeft

Betrokkene werd gehoord op 09/10/2018 door de politie St-Truiden en verklaart dat wel kinderen heeft maar deze zijn in India

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 09/10/2018 door de politie St-Truiden en verklaart dat hij geen familie, kinderen of sociale relaties heeft in België, zijn familie is achtergebleven in India

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds 3 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het legaliteitsbeginsel, artikel 5.2. van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 3.7. van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG).

Het middel luidt als volgt:

"Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. schending Art. 5.2. EVRM. Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...). Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is. Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval. Art. 5.2. EVRM bepaalt het volgende: "Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht." Dit betekent dat wie de taal van de rechtspleging niet verstaat, bijgestaan moet worden door een tolk. Deze bepaling regelt de taal van de rechtspleging niet. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker op 09/10/2010 verhoord werd door de politionele diensten van Sint-Truiden en dat bij het nemen van deze beslissing rekening werd gehouden met zijn verklaringen. Verzoeker zou kennelijk verklaard hebben dat hij naar België is gekomen om te werken en geld te verdienen; dat hij nu al 3 jaar hier zou zijn; dat hij nooit ergens een asielaanvraag heeft ingeleid; dat er geen problemen zijn om terug te keren naar Indië; dat er geen medische problemen zijn; dat hij geen familie, vrienden en sociale relaties heeft in België en dat zijn familie is achtergebleven in Indië; dat art. 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet werd bijgestaan door een tolk tijdens zijn verhoor bij de politionele diensten te Sint-Truiden. Het staat vast dat verzoeker geen Nederlands beheerst en dat hij

zich bijgevolg niet heeft kunnen uitdrukken in de taal van de rechtspleging. Verwerende partij schuift een stereotype motivering naar voren in de bestreden beslissing. Op welke wijze verwerende partij dergelijke informatie heeft vergaard blijft een raadsel voor verzoeker. Verwerende partij kon bijgevolg geen rekening houden met de specifieke omstandigheden van dit geval. Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV. nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar). Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246: "De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw. De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247). "De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 5.2. van het EVRM bepaalt het volgende:

"2. Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht."

Artikel 74/11 van de Vreemdelingewet bepaalt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de

onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)"

2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker werd gehoord op 9 oktober 2018 waar hij heeft verklaard nooit ergens een asielaanvraag te hebben ingediend en dat er geen problemen zijn om naar India terug te keren. Hij verklaarde dat hij geen medische problemen heeft en dat hij kinderen heeft in India.

Verzoeker betoogt dat hij niet werd bijgestaan door een tolk tijdens zijn verhoor. Het staat vast dat verzoeker geen Nederlands beheerst en hij zich niet heeft kunnen uitdrukken in de taal van de rechtspleging. Het is voor verzoeker een raadsel hoe de gemachtigde aan die gegevens is geraakt.

De Raad wijst er vooreerst op dat het opgeworpen artikel 5.2. van het EVRM niet spreekt over de 'taal van de rechtspleging' maar stelt dat het moet gaan om een taal die de verzoeker verstaat. In het gehoorverslag van 9 oktober 2018, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt als gebruikte taal van het interview "Engels" aangekruist en zijn alle antwoorden in het Engels gegeven. De antwoorden komen overeen met de motieven van de bestreden beslissing. Er wordt aangegeven dat er geen gebruik is gemaakt van een tolk. Verzoeker heeft zijn handtekening geplaatst onder het gehoorverslag. Uit niets blijkt dat verzoeker zich niet verstaanbaar heeft kunnen maken in het Engels. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan waarom de gegeven informatie in het gehoorverslag niet correct zou zijn of waarom er een fout zou zijn gemaakt door geen gebruik te maken van een tolk.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij zijn grief dat hij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet hij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijk anders had kunnen zijn mocht hij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker brengt geen specifieke omstandigheden aan die na een individueel onderzoek het opleggen van het aangevochten inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan verzoeker zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC